

Главкъ са не отговори и послѣдува малко мълчене, до като най подиръ като си мѣни и умекоти гласа и проговори нѣкакъ свѣтливо :

— Христіанине, догмытъ на вѣратни казватъ ли че мрътвѣтъ възкрѣсватъ въ другій животъ ? че които сж са обичали въ този свѣтъ ще са срѣщатъ въ другѣи ? че задъ гроба свѣти почетѣта на невиннытъ, освободена отъ мрачната мъгла, дѣто невѣжеството на простолюдието си е въобразило че има едно мѣсто което приема слѣны въ една рѣка, водитъ на гората и на пустынята ?

— Пыташь мя, Аѳиняинне, да ли вѣрвамъ тѣзи работы, не само ты вѣрвамъ, но ги и позивамъ ! и туй блажено и благословенно познаніе ми поддържа въ тѣзи минута гърдытъ ; Е ? Цицино ! пое той послѣ страстно, превъзжделенная на сърцето ми супруго, която на първыя още мѣсець на брака ни са възнесе далечъ отъ мене, пакъ ще да та видѣ ! да, слѣдъ малко ще та видѣ ! благословенна, триждъ благословенна смъртъга, които ще ма заведе при тебе !

Въ нечаканы този с окъ на челоуѣческата с расть, една струна са докачи вжрѣ въ душата на Аѳинянина. Първыи жкъ той сега осѣни любовь къмъ другари си погория отъ възбуждавна случайно заради туй той са приближи при Олинеа, защото Римлянытъ отъ нея епоха, яко и варвары по друго, но въ нѣкои обстоятелства не бѣхж безмысленно безчелоуѣчны, защото нито окувавахж нито раздѣляхж мрътвы ѣ на цѣрка, на които са оставяше елничкото утѣшеніе въ тѣмницата свободното и безпрепятственно съобщеніе.

— Да, послѣдува съ свещенна равност христіанинѣтъ. Безсмъртіето на душата, възкрѣсеніето, срѣщата на умрѣлытъ сж великытъ начала на вѣрата ни, тѣ сж голѣмата истина, къмъ свидѣтелството и распространяванѣето на които като глѣдаше сынгъ Божій покоря са на смъртъта. Не баснословнытъ Илизиѣ, не поетического Плутоново царство, но светытъ и свѣтлы небесны селенія сж жребійтъ на праведныцытъ.

— Истѣлкувай ми слѣдоватѣлно догмытъ, и покажи ми надѣждѣтъ си, рече съ ревностъ Главкъ.

Олимеъ съ благодареніе прие да удовлетвори жажущата му душа, и тогасъ, какъто са случаваше най вече въ пѣрвѣтъ времена на Христіанството, мракътъ на тѣмницата и навечеріето на страшната смъртъ развивахж сцената на която утренняя зора на Евангеліето излѣ свещенната и утѣшителна свой свѣтлина.

